

By mødder

som skulde bane Vej for vor Produktions Forøgelse i Fremtiden, som skulde bane Vej for, at vort Land i Fremtiden skulde kunne brødføde den stadig stigende Befolkning. Det er Begyndelsen til Løsningen af denne Opgave, der ligger i det af Ministeren forelagte Lovforslag. Naar vi derfor kalder paa alle Partier til Samarbejde og Forhandling om dette Lovforslag, er det, fordi det helt igennem er bygget efter den Ledelinie: forøget Produktion, forøget Arbejde her i Landet. Det er ikke et Lovforslag, som gaar ud paa at søge at løse Krisen ved at vælte dens Byrder over fra een Samfundsklasse til en anden Samfundsklasse. Det er ikke Lovforslagets Formaal at lade det nuværende Samfunds Synder blive væltet over alene paa den arbejdende Klasse, og det hvad enten det sker ved direkte Løntrykkeri, eller det sker ved Forringelse af den sociale Lovgivning. Det er Meningen med dette Lovforslag at tage et alvorligt Tag med Krisen og ikke alene at foretage Smaatterier. Naar det fra forskellige Sider siges, at man kan løse og lette Krisen væsentligt ved Formindskelse af Statens Takster og Afgifter, saa tror jeg, det hører i Virkeligheden, hvis man undersøger, hvad det betyder for hver enkelt Erhvervsvirksomhed, ind under den Betegnelse, jeg brugte. Statsministeren har i sin Forelæggelsestale — paa Spalte 43 — klart erklæret, at Regeringen er villig til at gaa saa langt og saa vidt, den kan, paa disse Omraader, men for den enkelte Virksomhed og for Erhvervslivet som Helhed er og bliver dette Smaating. Endnu mere er det Smaating, naar det ærede Medlem Hr. Rode i sin Finanslov-tale kommer ind paa de Arbejdsgiverne paahvilende Forsikringskontingenter og herom siger: „Disse Kontingenter tror jeg, man er nødt til at tage Hensyn til, hvis man virkelig vil lette paa Steder, hvor Lettelse er nødvendig“; det skulde være en Kriseforanstaltning at lette, hvor det er nødvendigt. For Industrien udgør de paagældende Kontingenter gennemsnitlig en Øre pr. Arbejdstime, en eneste Øre pr. Arbejdstime; for Landbruget udgør de adskilligt mindre. Det har ikke noget med alvorlig Lettelse af Krisen at gøre at stille Forslag om Lettelser i Kontingenterne. Det er muligt, at det kan have en anden

— politisk — Mening at rette Kritik mod Kontingenterne til den sociale Lovgivning, men det er et Spørgsmaal, som ikke hører ind under denne Behandling.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde under Finanslovbehandlingen, at han maatte beklage, at Regeringen ikke ved sit Kriseforslag var naaet ned til Ondets Rod, og jeg maa give det ærede Medlem Ret. Ondets Rod, Krisernes Aarsag, er den med den nuværende anarkiske, liberalistiske eller, om De vil, kapitalistiske Samfundsform følgende Produktion, der ikke er baseret paa Forbrug eller Behov, men paa, hvad der giver Profit. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard kender, som den store Nationaløkonom han ogsaa er, lige saa godt som alle andre Kriserne, deres Forløb og deres Aarsager, og han ved lige saa godt som enhver anden, at Krisens Rod, Ondets Rod er den planløse, den velsignelsesrige private og paa den frie Konkurrence byggede Produktion. Hvis det virkelig er det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Mening at ville gaa til Ondets Rod, saa kan jeg forsikre ham om, at han vil kunne faa det mest villige Samarbejde med Socialdemokratiet, men jeg tilgiver Regeringen, for den var fuldkommen ude af Stand til at vide, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og med ham Venstre nu havde placeret sig til venstre for Nep-Mændene i Rusland. Nej, jeg tror ikke, det er saadant et stort Spring. Venstre har gjort, og jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard er blevet Socialist, men det, der synes at være sket med Venstre i den forløbne Tid, er, at de har sluttet sig til den gamle, for længst fordømte Lønningsfondsteori, den Lønningsfondsteori, som i sin mest outrerede, mest paradoksale Form lød saadan: Arbejderne skal nedsætte deres Fordringer, nedsætte deres Lønninger saa meget som muligt, for at Profitten for Arbejdsgiverne skal blive saa stor som muligt, og for at der kan komme saa meget som muligt af Profitten i Lønningsfonden. Det er den klassiske Lønningsfondsteori i dens mest outrerede Form, som den blev udtrykt for Midten af forrige Aarhundrede, og det forbavser mig, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, maaske ikke hans Parti, men i hvert Fald det ærede Medlem Hr.